

Diàleg amb un objector de consciència

Ens coneixem ja fa temps. Ell és un noi inquiet, preocupat per la problemàtica social, responsable i bon company. És cristià.

La idea de fer-li una «interviu» no li sorprèn. Està acostumat a aquesta mena de coses. Per altra banda, té interès en que es conegui millor el cas dels objectors, que molt sovint i degut a la manca d'informació, són desvirtuats i ridiculitzats:

—**Què és l'objecció de consciència?**

—És la negació a fer una cosa determinada per motius de consciència. La forma més coneguda és la negació al servei d'armes.

—**Quina dimensió té en el món actual?**

—Va ésser a la segona guerra mundial quan, el fet de negar-se uns 30.000 homes a «anar a matar gent», l'objecció va polaritzar per uns moments l'atenció mundial. Però des de llavors, l'objecció ha esdevingut tot una corrent de pensament.

—**Quin tipus de corrent de pensament?**

—En realitat n'existeix més d'un, tenint en compte a més, que cada persona té una manera de pensar. Generalment, aquests corrents de pensament solen coincidir en el concepte d'universalitat contraposat al de nacionalisme i en el refús de la violència.

—**Aquest sentiment d'universalitat no deslliga l'objector del seu servei al país?**

—Per a l'objector, el servei militar no és un servei al país, sinó sovint tot el contrari, i la majoria estarien disposats a fer un servei que no tingués res a veure amb l'exèrcit, amb la guerra o la seva preparació.

Generalment està disposat a canviar el servei militar per un de civil, enfocat cap a sectors marginats, sense cap mena de retribució (ensenyament, assistència mèdica, bombers, tercer món, etc.).

—**Quin sentit té per a l'objector la paraula pàtria?**

—El qui sigui conscient d'aquesta concepció universalista del món, per força ha de tendir a la supressió mental i real de separacions entre països. Llavors no té sentit el defensar aquesta pàtria, doncs dintre seu no existeix.

—**Suposa't que un grau elevat de la població d'un país assolix aquest sentiment d'universalitat i antinacionalisme, i aquest país és atacat, ¿què pot passar?**

—L'efectivitat de la no-violència consisteix en actuar abans no esclati el conflicte. Malgrat tot, si aquest es produeix, la «no-violència activa» ofereix unes peculiars formes de lluita. Principalment són tres: contacte-diàleg, no-cooperació i desobediència civil.

El contacte-diàleg serveix per assenyalar la injustícia, per fer conèixer la veritat, per expressar el nostre de-

sig. Per aconseguir-ho existeixen molts mitjans: visites personals, escrits, peticions, encartellats, manifestacions, mitings... De totes maneres, no sol servir quan el conflicte ja ha esclatat; aleshores l'eficàcia no-violenta resideix en els altres dos punts:

La no-cooperació consisteix en refusar-se a cooperar amb la injustícia, per tant, amb l'injust. Avui dia podem veure accions d'aquest tipus. Fixa't amb Irlanda.

La desobediència civil és una acció extremament poderosa que consisteix en desobeir les lleis escrites que imposen els homes. És un refús total a l'envaidor.

Cal, doncs, perquè l'eficàcia sigui real, que organitzem aquesta defensa. És fonamental que ens preparem a rebre cops. Aquest treball d'estudi, de formació, d'educació pot realitzar-se des d'ara. Només cal que fem una elecció, cal que ens comprometem. La no-violència pot deixar de ser una utopia.

—**A Espanya, ¿com està la situació dels objectors?**

—No massa bé. La qüestió està en que no existeix una legislació al respecte. L'any passat es va discutir a les Corts un projecte d'estatut per als objectors, però va ser retirat pel Govern, ja que els procuradors varen desvirtuar-li tot sentit aprofitable. En aquest cas, el Govern va actuar positivament. Ara estem en la incògnita de si es tornarà a discutir un nou projecte o bé si sortirà un Decret-Llei que ho reguli.

El que és evident és que hi ha una extrema necessitat d'una regulació legal, ja que hi ha uns 220 objectors a la presó i no amb una condemna fixa, sinó que és continuada. És a dir, quan surten de la presó se'ls demana perquè facin el servei d'armes. Si s'hi tornen a negar, tornen a anar a la presó, i així fins que s'acaba l'edat militar, als 35 anys.

—**Què demaneu en aquest estatut?**

—Primer, que hom pugui acollir-se a aquest dret tant per motius religiosos, com ètics o filosòfics. Segon, que el servei civil equivalent tingui un caire estrictament social, i que no depengui de l'exèrcit, sinó d'un organisme civil, públic, nacional o internacional. I tercer, que la durada d'aquest servei civil i de la pena de presó que s'imposi als qui es declarin inclús oposats a fer-ho, no sobrepassi en cap cas, en un any, a la durada del servei militar ordinari.

—**Un objector de consciència, ha de ser sempre, necessàriament no-violent?**

—No. Un no-violent és sempre un objector, però no al revés. De fet, la majoria ho són, però no pas tots. Pensa que els objectors per motius polítics, poden refusar el fer el servei militar a, per exemple, Grècia o Portugal, i en canvi, estar disposats a fer guerilles a Sudamèrica.

Una de les paraules que més sovint sentim i usem, és el verb APRETAR. I encara que s'ha dit i repetit moltes vegades que, **en català no s'apreta res**, es veu que tots plegats no ens decidim a bandejar definitivament aquest mot del nostre vocabulari, i l'utilitzem, a tort i a dret, sense posar-hi gens de cura.

Per això, avui, volem recordar que, en català:

les portes, s'empnyen o es pitgen;
les dents, s'estrenyen o es serren;
les mans i els cinturons (alguns puristes assenyalen que caldria dir cinyells) s'estrenyen;

els botons, es premen;
els acceleradors, es pitgen;
els cargols, es collen;
la llana del matalàs, s'atapeeix o es pitja;

el pas, s'apressa o s'acuita;
la feina, apressa;
el sol, pica;
el fred, és viu;

la calor, es fa sentir;
la gana, empeny;
la frase el coll m'apreta, la substituir per el coll em ve estret o bé em tiba;

la d'anar apretat al tramvia, per anar estret o atapeït;
en lloc d'apreta!, direm fort!, tiba!, encara més!;

i en compte de dir no apreuteu, direm no empenyeu.

La dita, tan estesa, de trobar-se en un aprieto o apuro, cal que la substituïm per trobar-se en un destret, en un mal pas, passar angúnies o trifulgues, etc.

Finalment, remarcarem que també podem utilitzar, segons el sentit que vulguem donar a la frase, els sinònims de:

comprimir, premsar, estrebar, insartar, ataconar, urgir, entre d'altres.

M.

EDICIONES • FOLLETOS

PROSPECTOS • CATALOGOS

IMPRESOS EN GENERAL

Teléfono 28

San Juan Bosco, s/n.

STA. EULALIA DE RONSANA (Barcelona)